

N+1: DISTURBIS, CAOS SOCIAL I GUERRA

Traduïm l'informe de n+1 disponible [aquí](#)

La tele-reunió del dimarts a la nit, a la que van assistir disset camarades, va començar amb una breu presentació de l'assaig [Riot, Strike, Riot](#) subtitulat com una nova era de disturbis i escrit el 2019 per Joshua Clover

Segons l'escriptor i catedràtic de literatura anglesa i comparada de la Universitat <> de Califòrnia, a partir de l'Edat Mitjana pot notar-se una dinàmica històrica en la qual primer ocorre una revolta, després una vaga, i finalment, una altra revolta, però de manera diferent a la fase inicial.

El text descriu com fins al segle XIX l'enfrontament té lloc principalment en l'àmbit de la circulació, ja que és allà on es troben els béns necessaris per a la reproducció. Més tard, sobretot amb l'entrada del proletariat, es reforcen formes de lluita més organitzades, les revoltes es combinen com les vagues i el conflicte es manifesta sobretot en la interrupció organitzada del treball. A partir de finals dels anys seixanta, les formes de conflicte es tornen cada vegada més incontrolables (pot veure's als disturbis dels EUA): una vegada se superi l'època de creixement industrial del capitalisme, l'acumulació es produirà en l'esfera de les finances, almenys en els països capitalistes avançats, iniciant-se així una fase d'expulsió de la força de treball en la producció. Amb l'esclat la crisi industrial, els afroamericans són els primers a enfrontar-se a graus problemes de supervivència, i les revoltes que aparentment adquireixen una connotació racial, es refereixen en realitat a les condicions de milions de proletaris. La segona fase de la revolta, o sublevació primigènia,

com li posa nom Clover, entra així amb conflicte directe amb l'Estat, ja que aquest disposa d'instruments de repressió i control dels que no disposen les societats anteriors, arribant a nivells de sofisticació sense precedents. Les vagues modernes afecten la [circulació](#) d'homes i sobretot de mercaderies, del transport aeri fins als trens, de la logística fins al petroli. Els gilets jaunes, per exemple, ocupen des de 2018 les vies principals de comunicació, bloquejant autopistes i rotondes. La logística connecta la xarxa productiva i és fonamental en l'era del just-in-time i la producció sense naus d'emmagatzematge.

Podem sumar-li algunes consideracions a l'anàlisi presentada per Clover. L'estructura de producció mundial representa la closca que ja no correspon al seu propi contingut, com deia Lenin en L'Imperialisme (pot veure's també l'article (de n+1), NdT) <[Trencar els límits de la fàbrica](#)>. Si la fàbrica està disseminada pel territori, el proletariat

modern ho està també: per a l'Esquerra (comunista italiana, NdT) el proletariat modern és un 'sense reserva', un treballador precari, que no sols no té un salari continu sinó que tendeix a estar desocupat de per vida. Als Estats Units, els 'sense reserva' s'han donat una única consigna: <Som el 99% contra l'1% i no acceptem el vostre sistema >. Occupy Wall Street va nàixer en setembre de l'any 2011 i també pels efectes de la crisi de les hipoteques subprime de 2008. La financerització de l'economia fa avançar les contradiccions del sistema magnificant-les i, quan esclaten, afecten l'anomenada economia real. Fins a la data, el món capitalista no ha millorat els seus resultats; al contrari les diferències de renda s'han ampliat mentre s'han utilitzat totes les <receptes econòmiques>. Mentre que el capital va poder concebre les molles que cauen del banquet imperialista, d'alguna manera el sistema va autocorregir-se i distribuir el valor; en l'època actual, amb les dificultats en la producció de plusvàlua, ja

no hi ha cap [reivindicació](#) proletària possible que no sigui lluitar per altra societat:

<els revolucionaris (i adoptarem el terme provisional de anticonformista) són els moviments que proclamen i porten a terme l'assalt a les antigues formes, inclús abans de saber teoritzar les característiques del nou ordre, tendeixen a trencar les velles formes, provocant el sorgiment irresistible de noves>. (El curs a seguir, 1946)

El capitalisme exacerba la polarització econòmica i social, d'aquí que les noves forces que combaten ja no reivindiquen res i de fet es presenten col·lectivament com alternatives al capitalisme (curiós és el fenomen sorgit en els Estats Units i Anglaterra de cents de jóvens que ataquen tendes organitzant-se a TikTok). Simplement, encara no diuen el que volen en lloc de l'actual mode de producció, però si ho feren, les seves reivindicacions ascendien al poder del partit de la revolució.

Als últims anys hem tingut un parell d'assajos de futur: des de disturbis en les [banlieues](#) a Occupy Wall Street (Clover parla d'allò al capítol nou,; l'organització de la comuna d'Oakland apunta a la centralitat dels estrats socials que componen la població; i també és interessant la nota que tracta el bloqueig del port d'Oakland, que va tindre lloc en dues ocasions), passant pels disturbis als EUA. Segons l'escriptor, hi ha dos impulsos en les [revoltes contemporànies](#): obtenir millores en les condicions de vida o simplement trencar amb el sistema cremant cotxes i oficines, saquejant i enfrontant-se violentament a la policia. Clover es refereix als alçaments que acompanyen el desenvolupament del capitalisme a Occident, però no presta la deguda atenció al que ocorre a Orient, on es donen els mateixos problemes que als països del vell capitalisme. Moltes voltes, les classes es barregen, se superposen i produeixen nous moviments espuris. Als EUA, [fa tres anys](#), milers de partidaris de Trump

assaltaren el [Capitoli](#). En el Brasil, després de les últimes eleccions, es van apropar a la guerra civil entre partidaris de Bolsonaro i partidaris de Lula. Els Estats es preparen per a escenaris de mal somni, com arreplega l'informe <Operacions urbanes l'any 2020>, en el que s'insta a les forces de l'OTAN a desenvolupar coneixements i variar les formes de compromís militar adaptant-se a l'extrema fluïdesa dels escenaris bèl·lics, que ara són molt freqüents de caràcter metropolità.

El caos social va de la mà de la guerra. Al conflicte rus-ucraïnès, els jóvens dels dos països lluiten al front per interessos burgesos. La lluita contra la guerra adquireix importància estratègica perquè ja és mundial (és útil rellegir els articles de la Fracció Comunista al PSI en la seva lluita contra la socialdemocràcia i la guerra), i en el futur pròxim, tindrà a intensificar-se, involucrant a cada vegada més poblacions, com mostra la massacre en curs a la Franja de Gaza.

Israel ha acceptat plenament la competència (que significa obligar a l'adversari a realitzar actes funcionals a la seva estratègia) llançada per Hamàs amb l'atemptat del 7 d'octubre. Tel-Aviv deu ara restablir la dissuasió, demostrar per la força que quins amenacin la seguretat d'Israel seran colpejats amb extrema duresa, encara a costa d'alienar-se del suport de l'anomenada opinió pública mundial. El que s'ha posat en marxa a l'Orient Pròxim no pot detenir's de la nit al dia: els EUA ha colpejat a les milícies chiïtes proiranís i síria; al Líban, Hezbolà segueix atacant a Israel, que a la vegada ha comès atemptats a Beirut; els huties del Mar Roig ataquen vaixells mercants de diverses nacionalitats; Iran ha sofrit un dels més greus [atemptats terroristes](#) al seu territori. El caos tendeix a estendre's, no a amainar, entre altres coses perquè els EUA s'esforça per exercir el seu paper de policia mundial. Aquesta situació està provocant un rearmament general dels Estats, la reestructuració dels exèrcits i un canvi en

la forma de fer guerra. Durant anys s'han adormit a Occident amb la idea que la història havia acabat i amb ella les guerres i revolucions, i, en canvi, la guerra ha tornat a quadrar a la porta en Àsia, Orient Mitjà i Europa.

Per als nord-americans, el repte estratègic està al Indo-Pacífic, però s'anticipa amb els conflictes d'Ucraïna i l'Orient Pròxim. El món està connectat, tot ocorre simultàniament, tot el món està implicat. Els EUA estan en crisi perquè l'estructura material del capitalisme del capitalisme té dificultats per reproduir-se, i la mateixa Xina s'enfronta a problemes de senilitat capitalista (crisi demogràfica i immobiliària, desocupació juvenil, etc.). Una de les grans competicions entre Xina i els EUA són l'alta tecnologia, la producció de [microxips](#) i el desenvolupament de l'intel·ligència Artificial, no hi ha desenvolupament capitalista possible (i les fàbriques xineses i nord-americanes estan plenes d'autòmats), només pot haver-hi altra forma social.

Els experts en geopolítica són mestres en perdre's els detalls, precisament per això no aconseguen emmarcar els conflictes que tenen lloc al curs general del capitalisme mundial, que per a simplificar podem dividir en tres fases: naixement i desenvolupament (màxim de sintropia); maduresa (equilibri, homeòstasis); senescència (màxim d'entropia).